

Sygnatura akt I C 40/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Agnieszka Czynievska**

Protokolant: Kamila Szwarc

po rozpoznaniu w dniu 13 sierpnia 2015 r. w Ząbkowicach Śląskich

sprawy z powództwa **T. W. (1)**

przeciwko **(...) Towarzystwu (...) z siedzibą w P.**

o zapłatę 73.183,00zł

I. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) z siedzibą w P. na rzecz powódki T. W. (1) kwotę 30000 zł (trzydzieści tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 5 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) z siedzibą w P. na rzecz powódki T. W. (1) rentę w wysokości 749,39 zł (siedemset czterdzieści dziewięć złotych trzydzieści dziewięć groszy) miesięcznie począwszy od dnia 5 grudnia 2012 roku, płatną do dziesiątego każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat;

III. w pozostałej części powództwo oddala;

IV. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwo (...) z siedzibą w P. na rzecz powódki T. W. (1) kwotę 675,02 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. nakazuje powódce T. W. (1) uiścić na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich kwotę 1006,82 zł tytułem kosztów postępowania;

VI. nakazuje pozwanemu (...) Towarzystwu (...) z siedzibą w P. uiścić na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich kwotę 2333,15zł tytułem kosztów postępowania

I C 40/13

UZASADNIENIE

Powódka T. W. (1) wniosła o zasądzenie od strony pozwanej C. (...) Towarzystwo (...) z siedziba w P.:

- kwoty 30.000 zł., tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

- kwoty 1.383 zł. tytułem odszkodowania za zwrot kosztów opieki z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

- kwoty 1.400 zł., miesięcznie tytułem renty z powodu całkowitej niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu powództwa powódka podniosła, że w dniu 31.12.2011r., kierujący pojazdem P. (...) o numerze rej. (...) J. W. na skutek nadmiernej prędkości i oblodzenia nawierzchni wpadł w poślizg i wjechał do rowu w wyniku czego powódka jadąca samochodem jako pasażer doznała obrażeń ciała w postaci złamania trzonej kości ramiennej lewej.

Mimo przebytego leczenia u powódki nadal utrzymuje się porażenie nerwu promieniowego oraz występuje ograniczenie sprawności ruchowej lewej ręki i barku. Powódka jest osobą leworęczną.

Ponadto powódka podniosła, że w związku z powyższym zdarzeniem została zwolniona z pracy z powodu niezdolności do pracy.

Pismem procesowym z dnia 16 stycznia 2015r., (k. 345) powódka rozszerzyła żądanie pozwu o dalszą kwotę 25.000 zł., tytułem zadośćuczynienia.

Strona pozwana C. (...) Towarzystwo (...) z siedziba w P. wniosła o oddalenie powództwa.

W odpowiedzi na pozew podniosła, że powódce z tytułu zadośćuczynienia została wypłacona kwota 40.000 zł., która jest kwotą odpowiednią do doznanej przez powódkę krzywdy.

Podniosła również, że uwzględniła roszczenie powódki z tytułu kosztów opieki do kwoty 507 zł., zaś dalsza kwota żądana przez powódkę jest bezzasadna i nie udowodniona.

Za nie zasadne uznała również strona pozwana roszczenie powódki o przyznanie jej renty miesięcznej z tytułu niezdolności do pracy, podnosząc że powódka nie wykazała zwiększonych potrzeb, ponadto ponieważ powódka została zaliczona do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności nie można stwierdzić, czy powódka jest całkowicie czy częściowo niezdolna do pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31.12.2011r., około godziny 22.30 kierujący pojazdem P. (...) o numerze rejestracyjnym (...) J. W. wpadł w poślizg i wjechał do rowu; w samochodzie tym jechała jako pasażer powódka T. W. (1).

Sprawca zdarzenia posiadał u strony pozwanej umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

(dowód: - bezsporne).

Po zdarzeniu powódkę T. W. (1) przewieziono karetką do szpitala (...) w Z..

U powódki wykonano zdjęcie rtg i stwierdzono złamanie wieloodłamowe skośno- spiralne trzonej kości ramiennej. Ramię powódce unieruchomiono i skierowano ją do (...) Centrum Medycznego na Oddział (...) Urazowo-Ortopedycznej w P. Z.. W szpitalu w Z. powódka przebywała od 31.12.,2011r., do 2.01.2012r. zsztyto jej również łuk brwiowy.

(dowód: - karta informacyjna leczenia szpitalnego Szpitala (...). A. w Z. k. 20).

W Szpitalu w P. powódka T. W. (2) przebywała w okresie od 2 stycznia 2012r., do 5 stycznia 2012r.

W tym czasie u powódki wykonano zabieg operacyjny polegający na otwartym nastawieniu złamania kości ramiennej z wewnętrzną stabilizacją.

Zabieg przebiegł z powikłaniami – u powódki doszło do uszkodzenia nerwu promieniowego.

Założono powódce ortezę stabilizującą ramię i bark.

(dowód: - karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 21).

W dniu 19.01.2012r., podczas kontroli w (...) Centrum Medycznym w P. powódce usunięto szwy; po zdjęciu szwów stwierdzono, że niedowład ze strony nerwu promieniowego utrzymuje się nadal. Zalecono powódce ćwiczenie nadgarstka lewego i kontrolę za 4 tygodnie.

(dowód: - informacja dla lekarza kierującego k. 22).

Po powrocie ze szpitala powódka wymagała opieki w podstawowych czynnościach takich jak kąpanie, ubieranie, przygotowywanie posiłków i jedzenie. Powódce pomagała córka i siostra M. W..

Po powrocie do domu powódce kręciło się w głowie, była słaba. Powódka była po wypadku w złym stanie psychicznym.

Przez około miesiąc czasu leżała w łóżku. Potem zaczęła wstawać. Przy wstawaniu wymagała pomocy.

Samodzielnie po mieszkaniu powódka zaczęła chodzić około 2 miesięcy od wypadku.

Z domu powódka zaczęła wychodzić po 3-4 miesiącach od wypadku.

Dopiero po około pół roku powódka zaczęła się samodzielnie ubierać.

Powódka jest leworęczna.

Do chwili obecnej powódka nie gotuje, nie sprząta, ma problemy z podstawowymi czynnościami takimi jak obieranie ziemniaków czy pokrojenie mięsa. Ma też nadal problemy samodzielnym myciem i ubieraniem, uczesaniem.

Ma też problemy z samodzielnym zjedzeniem obiadu.

(dowód: - zeznania świadka E. W. k. 158-159;

- zeznania świadka P. W. k. 161- 162;

- zeznania powódki k. 162).

W dniu 20.02.2012r., podczas kontroli w (...) Centrum Medycznym w P. stwierdzono obrzęk w zgięciu w stawie łokciowym po lewej i zgięciu dłoniowym w stawie nadgarstkowym, brak wyprostu w stawie łokciowym, ograniczenie unoszenia kończyny do góry, o odwodzenia, znacznie osłabione ruchy w stawie nadgarstkowym, niedoczulicę z bolesnością uciskową na całą dłoń.

(dowód: informacja dla lekarza kierującego k. 23).

W dniu 15.03.2012r., podczas kontroli w (...) Centrum Medycznym w P. stwierdzono, że nadal utrzymuje się niedowład ze strony nerwu promieniowego lewego- ręka opadająca. Zalecono noszenie chusty trójkątnej oraz ćwiczenia.

(dowód: informacja dla lekarza kierującego k. 24).

W kwietniu 2012r. podczas kontroli w (...) Centrum Medycznym w P. stwierdzono, że po rehabilitacji nastąpiła poprawa jednakże nadal utrzymuje się niedowład ze strony nerwu promieniowego lewego. Zalecono kolejną fizykoterapię.

(dowód: informacja dla lekarza kierującego k. 25).

12.04.2012r., u powódki wykonano badanie (...) w wyniku którego stwierdzono brak odpowiedzi bioelektrycznej, ruchowej i czuciowej [podczas drażnienia nerwu promieniowego lewego.

(dowód: - wynik badania (...) k. 27).

W dniu 11.10.2012r., podczas kontroli w (...) Centrum Medycznym w P. stwierdzono pełny wyprost palców ręki lewej, brak czynnego zgięcia grzbietowego nadgarstka lewego, deficyt wyprostów łokcia lewego 15 st., Zalecono dalszą fizykoterapię oraz zakwalifikowano powódkę do usunięcia zespolenia i rewizję nerwu promieniowego.

(dowód: informacja dla lekarza kierującego k. 26).

W okresie od 10.09.2012r., do dnia 30.09.2012r., powódka T. W. (1) przebywała na turnusie rehabilitacyjnym.

(dowód: - informacja o przebytej rehabilitacji leczniczej k. 29).

W okresie od 18.02.2013r., do dnia 1.03.2013r., powódka T. W. (1) odbyła rehabilitację w Zakładzie Opieki Zdrowotnej w C..

(dowód: - karta informacyjna k. 147).

Powódka T. W. (1) uczęszczała też na rehabilitację prywatnie.

Leczyła się też u kardiologa z powodu nadciśnienia i neurologa w związku z bólami uszu.

Przed wypadkiem powódka nie leczyła się nad nadciśnienie nie miała też szumów w uszach.

Po wypadku powódka odczuwała ból ucha. Lekarz przepisał powódce leki po których ból ustąpił, jednakże pozostały szумы w uszach.

(dowód: - zeznania świadka E. W. k. 158-159;

- zeznania świadka P. W. k. 161- 162;

- zeznania powódki k. 162).

Powódka T. W. (1) w wyniku wypadku doznała wielopoziomowego złamania lewej kości ramiennej w wyniku którego nastąpił przykurcz przywiedzeniowy lewego stawu barkowego, zniekształcenie lewego ramienia po przebytym złamaniu kości ramiennej z uszkodzeniem nerwu promieniowego o charakterze trwałym.

Pomimo leczenia operacyjnego pozostały trwałe następstwa funkcjonalne pod postacią ograniczenia ruchomości najbliższego stawu barkowego, zniekształcenie okolicy złamania oraz porażenie nerwu promieniowego w poważny sposób zaburzający funkcję chwytnej dłoni.

U powódki występuje deficyt odwodzenia lewego barku 20 stopni w stosunku do drugiej kończyny. Brak jest rotacji zewnętrznej lewego barku, brak jest biernego ruchu zgięcia grzbietowego w nadgarstku lewym – przykurcz zgięciowy. Brak jest też ruchów czynnych zgięcia grzbietowego, brak pełnego zgięcia palców, znacznie też jest ograniczona funkcja chwytnej dłoni.

Po leczeniu operacyjnym u powódki pozostała blizna skórna długości 20 cm na bocznej powierzchni lewego ramienia.

Skutkiem tego jest trwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 41%.

Obecny stan zdrowia powódki w zakresie następstw wypadku jest utrwalony i nie ulegnie poprawie.

W następstwie urazu nastąpił przykurcz w stawie barkowym, zniekształcenie lewego ramienia z zanikami mięśniowymi i blizną skórą oraz utrwalone porażenie nerwu promieniowego.

Powódka wymaga okresowej kontroli ortopedycznej, neurologicznej oraz stałego usprawniania w zakresie likwidowania skutków porażenia nerwu i zapobiegania narastania przykurczów.

Powódka wymaga rehabilitacji przeprowadzanej w cyklach kilkunastu zabiegów z kilkutygodniowymi przerwami.

Rokowania co do ewentualnej poprawy są niepomyślne. Stan powódki jest utrwalony i nie ulegnie poprawie. Pogorszeniu nie ulegnie pod warunkiem stałego pobierania fizjoterapii.

(dowód: - opinia biegłego z zakresu ortopedii M. C. k. 169-173;

- opinia uzupełniająca biegłego z zakresu ortopedii M. C. k. 194-195;

- opinia biegłego z zakresu ortopedii M. C. k. 216).

Po wypadku powódka była w złym stanie psychicznym.

Często płacze. Chodzi na wizyty do psychiatry.

(dowód: - zeznania świadka E. W. k. 158-159;

- zeznania świadka P. W. k. 161- 162;

- zeznania powódki k. 162).

Wypadek spowodował u powódki zaburzenia stresowe pourazowe, zaburzenia adaptacyjne i reakcję depresyjną przedłużoną.

Rokowania są wątpliwe Powódka wymaga dalszego leczenia psychiatrycznego.

Spowodowało to długotrwały uszczerbek na zdrowiu powódki w wysokości 10%.

(dowód: - opinia biegłego z zakresu psychiatrii A. H. k., 243-248).

- opinia uzupełniająca biegłego z zakresu psychiatrii A. H. k.,273- 275).

W okresie od 30.06.2012r., do 26.12.2012r., miała przyznane świadczenie rehabilitacyjne: w okresie od 30.09.2012r., do 27.09.2012r., w wysokości 90% podstawy wymiaru, zaś w okresie od 28.09.2012r., do 26.12. (...), w wysokości 75 % podstawy wymiaru

(dowód: - decyzja (...) Oddział w W. z dnia 26.06.2012r., k.73).

Powódka T. W. (1) została zaliczona do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

(dowód:- orzeczenie o stopniu niepełnosprawności k. 31,;

- orzeczenie o stopniu niepełnosprawności k. 371).

Powódka od 23.10.2007r. do 8.10.2012r. zatrudniona była w (...) we W. na stanowisku montera.

(dowód:- umowa o pracę k. 40;

- umowa o pracę k. 41,

- świadectwo pracy k. 43).

Powódka zarabiała tam 1.361,39 zł., netto i 1.842,34 zł., brutto.

Praca powódki polegała na wkręcaniu śrubek do telewizora

(dowód: - zeznania świadka P. W. k. 161- 162).

Z powódką została rozwiązana umowa o pracę bez wypowiedzenia z powodu choroby.

(dowód:- oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę k. 42).

Strona pozwana wypłaciła powódce T. W. (1) tytułem zadośćuczynienia kwotę 40.000zł., tytułem kosztów opieki kwotę 507 zł., tytułem kosztów leczenia kwotę 60,95 zł. i tytułem kosztów rehabilitacji kwotę 2.172zł. zł.

(dowód: - pismo z dnia 14.05.2012r., k. 75;

- pismo z dnia 13.07.2012r. k. 77;

- pismo z dnia 20.09.2012r., k. 78;

Obecnie powódka T. W. (1) nie pracuje. Otrzymuje rentę w wysokości 612 zł.

Mimo, że poszukuje pracy, nie może znaleźć zatrudnienia.

(dowód: - zeznania powódki k. 384).

Sąd zważył:

Powódka wniosła o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 30.000 zł., tytułem zadośćuczynienia, kwoty 1.383 zł. tytułem odszkodowania za zwrot kosztów opieki i kwoty 1.400 zł., miesięcznie tytułem renty z powodu całkowitej niezdolności do pracy.

Swoje roszczenie powódka wywodziła ze zdarzenia jakie miało miejsce w dniu 31 grudnia 2011r.

W sprawie bezspornym było, że w dniu około godziny 22.30 kierujący pojazdem P. (...) o numerze rejestracyjnym (...) J. W. wpadł w poślizg i wjechał do rowu; w samochodzie tym jechała jako pasażer powódka T. W. (1).

W wyniku przedmiotowego zdarzenia obrażeń doznała jadąca jako pasażer O. powódka T. W. (1).

W chwili zdarzenia sprawca zdarzenia objęty był obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej u pozwanego

Zgodnie z art. 822 §1 k.c. przez umowę odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim względem których odpowiedzialność za szkody ponosi ubezpieczający albo osoba , na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia.

Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczeniową odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń ma charakter akcesoryjny gdyż jej powstanie i rozmiar zależą od okoliczności uzasadniających odpowiedzialność ubezpieczonego sprawcy szkody oraz rozmiaru tej odpowiedzialności.

Zasady odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń określa art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r., ubezpieczenia obowiązkowe , Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny i Polskie Biuro ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003.124.1152), stanowiąc, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym obowiązani są do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć , uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia, bądź też utrata , zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Regułę tę uzupełnia art. 35 powoływanej wyżej ustawy, ,

stanowiąc, że ubezpieczenia obowiązkowe, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny i Polskie Biuro ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003.124.1152), ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

W sprawie bezspornym była odpowiedzialność strony pozwanej za zaistniałe w dniu 31 grudnia 2011r. zdarzenie.

Sporna pozostawała kwestia wysokości dochodzonego przez powódkę roszczenia.

Do odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego (a zatem i zakładu ubezpieczeń społecznych za szkodę na osobie stosuje ogólne zasady przyjęte w kodeksie cywilnym.

Poszkodowanemu który doznał uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia przysługuje na podstawie art. 445 §1 k.c. zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, obejmujące rekompensatę za cierpienia fizyczne i psychiczne a na podstawie art. 444 §1 k.c. odszkodowanie za pokrycie wszelkich wynikłych z tego powodów kosztów.

Uszkodzeniem ciała w rozumieniu art. 444§1 k.c. i art. 445 §1 k.c. jest takie oddziaływanie na ciało ludzkie, które zostawia na nim wyraźny ślad będący wynikiem naruszenia tkanek organizmu, bez względu na to czy chodzi o uszkodzenie jedynie powierzchowne czy też uszkodzenia poważne np., powiązane ze złamaniem kości czy uszkodzeniem mięśni. Rozstrojem zdrowia natomiast w rozumieniu tych przepisów jest takie oddziaływanie na organizm ludzki, które pociąga za sobą zakłócenie jego funkcji, przy czym czas trwania skutków nie ma znaczenia (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 12.03.1975 II CR 18/1975).

Uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia łączy się najczęściej z doznaniem przez poszkodowanego krzywdy, na którą składa się między innymi cierpienie fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne polegające na ujemnych odczuciach przeżywanych bądź w związku z cierpieniami fizycznymi, bądź w związku z następstwami uszkodzeń ciała lub rozstroju zdrowia.

Z okoliczności sprawy wynika, w wyniku wypadku powódka T. W. (1) doznała wielopoziomowego złamania lewej kości ramiennej w wyniku którego nastąpił przykurcz przywiedzeniowy lewego stawu barkowego, zniekształcenie lewego ramienia po przebytym złamaniu kości ramiennej z uszkodzeniem nerwu promieniowego o charakterze trwałym.

Zaznaczyć należy, że w przypadku zadośćuczynienia chodzi o krzywdę ujmowaną jako cierpienia fizyczne (ból, i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia).

Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień.

Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne zarówno już doznane jak i te które mogą wystąpić w przyszłości.

Przepis art. 445 §1 k.c. nie uzależnia możliwości dochodzenia zadośćuczynienia od doznania poważnych obrażeń czy też poważnego uszczerbku na zdrowiu.

W razie stwierdzenia, że poszkodowany doznał cierpień fizycznych i psychicznych które przez krótki nawet okres czasu wytrąciły go z równowagi i zakłóciły tok jego życia, przyznanie mu zadośćuczynienia jest uzasadnione. Tylko w rzadkich wypadkach gdy i sam uraz był zupełnie nieznaczny i nie wywołał ujemnych skutków lub zakłóceń w dziedzinie przeżyć poszkodowanego lub w jego życiu odmowa przyznania mu zadośćuczynienia nie będzie sprzeczna z przepisem art. 445 §1 k.c.

(orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 5.05.1967 I PR (...), orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 24.02.1970r., I CR 438/1969, orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 15.01.1974r., ICR 792/1973).

Przyznając powódce zadośćuczynienie Sąd miał na uwadze rozmiar cierpień fizycznych powódki związanych z faktem zaistnienia wypadku w dniu 30.12. (...). i dolegliwości bólowe jakich powódka doznała w następstwie tego urazu.

W ocenie Sądu biorąc to pod uwagę uznać należy, że niewątpliwie powódce

należy jest zadośćuczynienie za doznaną krzywdę.

Nie ulega bowiem wątpliwości, że zarówno samo zdarzenie jak i potem odczuwane przez powódkę dolegliwości bólowe musiały być związane z dużym stresem dla powódki.

Z okoliczności sprawy w szczególności dokumentacji medycznej wynika, że po zdarzeniu powódka została przewieziona do Szpitala (...). A. w Z. Śl., gdzie powódka przebywała od 31.12.2011r., do 2.01.2012r.

W szpitalu stwierdzono u powódki złamanie wieloodłamowe skośno- spiralne trzonu kości ramiennej, wykonano unieruchomienie gipsowe i w dniu 2.01.2012r., przetransportowano powódkę na Oddział (...) Urazowo-Ortopedycznej w (...) Centrum Medycznego w P..

W szpitalu w P. u powódki wykonano zabieg operacyjny polegający na otwartym nastawieniu złamania kości ramiennej z wewnętrzną stabilizacją.

Zabieg przebiegł z powikłaniami – u powódki doszło do uszkodzenia nerwu promieniowego.

Po wyjściu ze szpitala powódka była w złym stanie psychicznym i fizycznym.

Kręciło się jej w głowie, była słaba, skarżyła się na ból ręki. Przez około miesiąc czasu leżała w łóżku, wstawała tylko do toalety, ale wtedy wymagała pomocy przy wstawaniu i zaprowadzeniu do toalety. Przez 4 tygodnie nosiła ortezę. Wymagała pomocy we wszystkich podstawowych czynnościach.

Pomagały jej wówczas dzieci.

Córka powódki E. W. słuchana w charakterze świadka zeznała, że kiedy powódka wróciła do domu ze szpitala wymagała opieki. Musieli kąpać powódkę, ubierać, bo sama nie dała rady tego robić; była słaba, kręciło się jej w głowie. Potwierdził to również syn powódki P. W..

Zeznań powódki i świadków wynika też, że dopiero po miesiącu powódka zaczęła wstawać z łóżka. Chodziła tylko po mieszkaniu trzymając się mebli. Nadal wymagała pomocy przy wszystkich podstawowych czynnościach: myciu, kąpaniu, czesaniu, ubieraniu.

Samodzielnie po mieszkaniu powódka zaczęła chodzić około 2 miesięcy od wypadku.

Z domu powódka zaczęła wychodzić po 3-4 miesiącach od wypadku.

Dopiero po około pół roku powódka zaczęła się samodzielnie ubierać.

Do chwili obecnej powódka nie gotuje, nie sprząta, ma problemy z podstawowymi czynnościami.

Świadkowi E. W. i P. W. zeznali, że do dnia dzisiejszego powódka nie radzi sobie w podstawowych czynnościach i jest uzależniona od swoich bliskich. Jest bowiem osobą leworęczną i ciężko jej wykonywać czynności prawą ręką.

Nadal ma problemy z samodzielnym ubieraniem, nie sprząta w domu, nie gotuje bo nie może pokroić ziemniaków czy mięsa, nadal wymaga pomocy przy myciu, ubieraniu, czesaniu.

Świadek P. W. zeznał, że powódka z niczym nie może sobie poradzić, ciężko jej nawet zjeść obiad.

Zeznania świadków oraz powódki znajdują potwierdzenie w dokumentacji medycznej.

Podczas kolejnych wizyt kontrolnych w (...) Centrum Medycznym w P. stwierdzono utrzymywanie się niedowładu ze strony nerwu promieniowego lewego- ręka opadająca.

W dniu 12.04.2012r., u powódki wykonano badanie (...) w wyniku którego stwierdzono brak odpowiedzi bioelektrycznej, ruchowej i czuciowej podczas drażnienia nerwu promieniowego lewego.

Z opinii biegłego z zakresu ortopedii M. C. wynika, że w wyniku wypadku powódka T. W. (1) doznała wielopoziomowego złamania lewej kości ramiennej w wyniku którego nastąpił przykurcz przywiedzeniowy lewego stawu barkowego, zniekształcenie lewego ramienia po przebyłym złamaniu kości ramiennej z uszkodzeniem nerwu promieniowego o charakterze trwałym.

Biegły stwierdził, że pomimo leczenia operacyjnego pozostały trwałe następstwa funkcjonalne pod postacią ograniczenia ruchomości najbliższego stawu barkowego, zniekształcenie okolicy złamania oraz porażenie nerwu promieniowego w poważny sposób zaburzający funkcję chwytnej dłoni.

U powódki występuje deficyt odwodzenia lewego barku 20 stopni w stosunku do drugiej kończyny.

Brak jest rotacji zewnętrznej lewego barku, brak jest biernego ruchu zgięcia grzbietowego w nadgarstku lewym – przykurcz zgięciowy.

Brak jest też ruchów czynnych zgięcia grzbietowego, brak pełnego zgięcia palców, znacznie też jest ograniczona funkcja chwytnej dłoni.

Ma to o tyle znaczenie, że e jak wynika z okoliczności sprawy powódka jest osobą leworęczną.

Biegły w swojej opinii potwierdził też, że sam zabieg operacyjny łączył się ze znacznymi dolegliwościami bólowymi, potem zaś przez 4 tygodnie powódka miała założoną ortezę i wymagała opieki osób trzecich. Po leczeniu operacyjnym u powódki pozostała też blizna skórna długości 20 cm na bocznej powierzchni lewego ramienia.

Biegły stwierdził, że skutkiem tego jest trwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 41%.

Z opinii biegłego wynika też, że obecny stan zdrowia powódki w zakresie następstw wypadku jest utrwalony i nie ulegnie poprawie, pogorszeniu zaś nie ulegnie pod warunkiem stałego pobierania fizjoterapii.

Powódka wymaga okresowej kontroli ortopedycznej, neurologicznej oraz stałego usprawniania w zakresie likwidowania skutków porażenia nerwu i zapobiegania narastania przykurczów.

Powódka wymaga rehabilitacji przeprowadzanej w cyklach kilkunastu zabiegów z kilkutygodniowymi przerwami.

Sąd uznał opinię biegłego z zakresu ortopedii za pełną, jasną i nie budzącą wątpliwości co do rzetelności jej sporządzenia.

Wbrew twierdzeniom strony pozwanej, w ocenie sądu nie budzi wątpliwości, że stwierdzone u powódki porażenie nerwu promieniowego jest bezpośrednim skutkiem wypadku zaistniałego w dniu 31.12.2011r.

Jak już zaznaczono wyżej w wyniku wypadku u powódki nastąpiło wielopoziomowego złamania lewej kości ramiennej.

Powyższy uraz wymagał przeprowadzenia u powódki zabiegu operacyjnego, który przebiegł z powikłaniami i w następstwie tego doszło do porażenia nerwu promieniowego.

Sąd podziela stanowisko biegłego M. C. zawarte w opinii uzupełniającej z dnia 7.11.2013r., iż gdyby nie doszło do wypadku i złamania kości ramiennej w okolicy nerwu przebiegu nerwu nie zachodziłaby konieczność leczenia operacyjnego i nie doszłoby do uszkodzenia nerwu.

Brak jest zatem podstaw do przyjęcia- jak chce stron pozwana-, że powikłanie operacyjne w postaci porażenia nerwu promieniowego nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem powódki.

Z powyższej opinii biegłego wynika, też, że sam zabieg zespolenia kości został wykonany prawidłowo i uzyskano zrost złamania w miejscu zespolenia. Uszkodzenie zaś nerwu wynika, ze specyfiki przebiegu nerwu na tylnej powierzchni kości ramiennej – w bezpośrednim położeniu nad doznanym złamaniem.

Podczas manewrów chirurgicznych związanych z nastawieniem i zespoleniem złamania doszło do uszkodzenia nerwu.

Biorąc to pod uwagę Sad uznał zarzuty pozwanego w tym zakresie za niezasadne.

Z okoliczności sprawy w szczególności z dokumentacji medycznej

przedłożonej przez powódkę wynika również, że powódka po wypadku była w bardzo złym stanie psychicznym.

Powódka zeznała, że po wypadku nie mogła się pozbierać, do dziś nie może sobie ze sobą poradzić, cały czas siedzi w domu i płacze, co dwa miesiące chodzi do psychiatry i bierze leki uspakajające.

Świadek E. W. zeznała, że po wypadku powódka załamała się.

Obecnie jej stan nieco się poprawia jednakże nadal jest przygnębiona, zamknęła się w sobie. Nadal odczuwa lęk przed jazdą samochodem.

Okoliczności te znajdują potwierdzenie w opinii biegłego z zakresu psychiatrii A. H..

Z opinii biegłego wynika, że przebyty wypadek wpłynął bardzo niekorzystnie na stan psychiczny powódki. Samo zdarzenie, jak również odniesione obrażenia ciała były dla powódki bardzo przykrym bolesnym doświadczeniem.

Jak stwierdził biegły spowodowało to u powódki zaburzenia stresowe pourazowe, zaburzenia adaptacyjne oraz reakcja przedłużona depresyjna.

Jak stwierdził biegły powódka przeszła długi okres leczenia i rehabilitacji który nie przyniósł oczekiwanego skutku i nadal jest osobą niepełnosprawną. Stanowiło to i stanowi dla powódki dodatkowy czynnik stresujący skutkujący wystąpieniem zaburzeń takich jak nastrój depresyjny, lęk o przyszłość, zamartwianie się poczucie niemożności poradzenia sobie z sytuacją obecną i przyszłą.

Z uwagi na długi okres występowania tych dolegliwości u powódki biegły stwierdził u powódki występowanie reakcji depresyjnej przedłużonej wynikającej z niepełnego powrotu do zdrowia.

Opinii biegłego wynika, że powódka nadal wymaga leczenia psychiatrycznego.

Powyższy stan powódki skutkuje długotrwałym uszczerbkiem na jej zdrowiu w wysokości 10 %.

Zeznań powódki oraz świadków E. W. i P. W. wynika, że u powódki po wypadku pojawiły się również soki ciśnienia. Powódka leczy się obecnie kardiologicznie na nadciśnienie.

Powódka leczy się również u laryngologa, gdyż po wypadku pojawił się ból ucha; po zastosowanym leczeniu ustąpił jednakże utrzymują się nadal szumy w uszach.

Sąd nie uznał zarzutów strony pozwanej, że uszczerbek na zdrowiu powódki został przez biegłego zawyżony.

Biegły bardzo szczegółowo uzasadnił zarówno w opinii podstawowej jak i w opinii uzupełniającej z dnia 16.05.2011r swoje stanowisko.

Jak biegły stwierdził w opinii uzupełniającej objawy zaburzeń adaptacyjnych trwają zazwyczaj przez 6 miesięcy. Jeżeli zaburzenia występują dłużej rozpoznanie należy zmienić zgodnie z obrazem klinicznym ; u powódki stwierdzono więc reakcję depresyjną przedłużoną. Z opinii biegłego wynika również że rokowania co do wyleczenia powódki są wątpliwe gdyż dopiero w przyszłości okaże się czy powódka potrafi przystosować się swoich ograniczeń

Biorąc to pod uwagę Sąd uznał, że opinia biegłego z zakresu psychiatrii w pełni spełnia wymogi rzetelności.

Niewątpliwie więc – biorąc pod uwagę powyższe okoliczności uznać należy, że długotrwały okres leczenia i rehabilitacji jak również charakter urazu związany były z ogromnymi cierpieniami i obawami o zdrowie.

Cierpienia psychiczne związane były bowiem nie tylko z dolegliwościami bólowymi ale również spowodowane były ograniczeniami jakie spowodował uraz w podstawowych czynnościach życiowych.

Powódka z osoby samodzielnej i samowystarczalnej stała się osobą uzależnioną od troski osób najbliższych w podstawowych czynnościach życiowych.

Powódka – jak wynika z powyższych okoliczności doznała skomplikowanego urazu ręki. Koniecznym było wykonanie u powódki bardzo bolesnego zabiegu, który przebiegł z powikłaniami skutkującymi porażeniem nerwu promieniowego a tym samym powodującym niedowład lewej ręki co ma tym istotniejsze znaczenie, że powódka jest osobą leworęczną.

Powódka przeszła długie leczenie i rehabilitację a mimo to nie odzyskała sprawności sprzed wypadku.

Nadal wymaga pomocy przy myciu, ubieraniu, nie jest w stanie wykonać prostych prac domowych takich jak choćby sprzątanie, nie jest w stanie ugotować obiadu, trudności sprawia jej nawet samodzielne zjedzenie posiłku.

Ponadto ma świadomość tego, że stan ten nie ulegnie już poprawie, co więcej aby nie uległ pogorszeniu musi poddawać się częściej fizjoterapii.

Sąd wziął również pod uwagę, że po wypadku powódka została zwolniona z pracy. Dodatkowo niewątpliwie potęgowało i nadal potęguje to jej stres związany z niepewną przyszłością.

Wszystkie te okoliczności dawały sądowi podstawę do uznania, że kwota w łącznej wysokości 70.000 zł. będzie odpowiednią tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę. Biorąc zaś pod uwagę, że strona pozwana wypłaciła powódce z tego tytułu już kwotę 40.000 zł., Sąd zasądził kwotę 30.000 zł.

Zaznaczyć bowiem należy, że krzywda wynagradzana zadośćuczynieniem jest szkodą niemajątkową, nie ma więc ona charakteru ekwiwalentności jaką cechuje wynagrodzenie szkody majątkowej.

Pojęcie sumy odpowiedniej użyte w art., 445 §1 k.c. ma w istocie charakter nieo określony , niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy ale musi być odpowiednia w tym znaczeniu, że powinna być – przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego – utrzymana w rozsądnych granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Odpowiedniość kwoty zadośćuczynienia ma służyć bowiem złagodzeniu doznanej krzywdy , a jednocześnie nie być źródłem wzbogacenia.

Przy określaniu wysokości zadośćuczynienia podstawowe znaczenie ma stopień natężenia krzywdy , a więc cierpień fizycznych i ujemnych doznań psychicznych . Decyduje więc rodzaj, charakter i długotrwałość cierpień fizycznych i psychicznych doznanych przez poszkodowanego wskutek uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia, długotrwałość choroby następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym (orzeczenie

Sądu Najwyższego dnia 18.12.1975r., ICR 862/1975, orzeczenie Sądu Najwyższego dnia 10.06.1999r., IIUKN 689/1988. orzeczenie Sądu Najwyższego dnia 28.09.2001r., III CKN 427/2000, orzeczenie nie Sądu Najwyższego dnia 28.09.2001r., III CKN 427/2000).

Sąd wziął również pod uwagę, że uraz jaki doznała powódka spowodował brak możliwości jej normalnego (samodzielnego) funkcjonowania w codziennym życiu. Był powodem nie tylko długotrwałych i ogromnych dolegliwości fizycznych ale również spowodował uzależnienie powódki od osób trzecich, pozbawienie pracy ale przede wszystkim pozbawienie jej możliwości poprawy tego stanu; jak bowiem wynika z opinii biegłego z zakresu ortopedii stan ten jest utrwalony i nie ulegnie poprawie.

Biorąc to pod uwagę Sad uznał, że kwota 30.000 zł., (łącznie zaś ze świadczeniem wypłaconym przez stronę pozwaną 70.000 zł.), tytułem zadośćuczynienia jest kwotą odpowiednią w rozumieniu art. 445 §1 k.c.

Wysokość przyznanego zadośćuczynienia nie jest nadmierna ani stosunku do doznanej krzywdy powódki i stosunków majątkowych społeczeństwa ani też nie zmierza do wzbogacenia powódki.

Odsetki Sad przyznał zgodnie z żądaniem powódki od dnia wniesienia pozwu.

Sąd uznał za zasadne co do zasady roszczenie powódki o rentę.

Zgodnie z art. 444 §2 k.c. jeżeli poszkodowany, który doznał uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Roszczenie o rentę przysługuje poszkodowanemu w razie całkowitej lub częściowej utraty przez niego zdolności do pracy zarobkowej, zwiększenia się jego potrzeb, zmniejszenia jego widoków powodzenia na przyszłość.

Swoje roszczenie o rentę powódka oparła na przesłance całkowitej niezdolności do pracy.

Powstanie szkody polegającej na utracie lub zmniejszeniu się dochodów następuje z chwilą gdy poszkodowany został pozbawiony możliwości uzyskania zarobków i innych korzyści, które mógłby osiągnąć gdyby nie doznał uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia.

Szkoda wyraża się różnicą pomiędzy zarobkami jakie poszkodowany osiągałby w okresie objętym rentą gdyby nie doznał uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia a zarobkami jakie może realnie osiągnąć bez zagrożenia swojego stanu zdrowia.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że przed wypadkiem powódka była zatrudniona w (...) we W. na stanowisku monterza z wynagrodzeniem 1.361,39 zł., netto i 1.842,34 zł., brutto.

Obecnie zaś powódka pobiera rentę – czemu pozwany nie zaprzeczył- w wysokości 612 zł. netto.

Różnica więc w osiągniętych dochodach wynosi 749,39 zł.

Przy ustalaniu wysokości renty Sąd bierze pod uwagę realną praktyczną możliwość podjęcia przez poszkodowanego pracy w granicach zachowanej zdolności do pracy a nie możliwość czystą teoretyczną. (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 10.10.1997r., IV CR 367/77 OSNC 1978/7/120).

Z okoliczności sprawy wynika, że powódka przed wypadkiem pracowała jako w (...) we W. monter. Syn powódki P. W. zeznał, że praca powódki polegała na wkręcaniu śrubek do telewizora

Z okoliczności sprawy wynika, że wyniku doznanego urazu powódka ma niesprawną lewą rękę, co ma tym większe znaczenie, że jest osobą leworęczną.

Zeznań powódki wynika, że ma sprawne tylko 2 palce- kciuk i palec wskazujący, ma jednak ograniczone możliwości w podnoszeniu ręki.

Potwierdza to opinia biegłego z zakresu ortopedii, z której wynika, że wyniku

Wypadku powódka doznała wielopoziomowego złamania lewej kości ramiennej w wyniku którego nastąpił przykurcz przywiedzeniowy lewego stawu barkowego, zniekształcenie lewego ramienia po przebyłym złamaniu kości ramiennej z uszkodzeniem nerwu promieniowego o charakterze trwałym.

Pomimo leczenia operacyjnego pozostały trwale następstwa funkcjonalne pod postacią ograniczenia ruchomości najbliższego stawu barkowego, zniekształcenie okolicy złamania oraz porażenie nerwu promieniowego w poważny sposób zaburzający funkcję chwytnej dłoni.

U powódki występuje deficyt odwodzenia lewego barku 20 stopni w stosunku do drugiej kończyny. Brak jest rotacji zewnętrznej lewego barku, brak jest biernego ruchu zgięcia grzbietowego w nadgarstku lewym – przykurcz zgięciowy. Brak jest też ruchów czynnych zgięcia grzbietowego, brak pełnego zgięcia palców, znacznie też jest ograniczona funkcja chwytnej dłoni.

Uznać więc w takiej sytuacji należy, że powódka nie ma realnej możliwości podjęcia pracy. Z pewnością nie ma realnej możliwości zatrudnienia jej w wykonywanym przed wypadkiem zawodzie – tj.,.. montera.

Z niedowładem ręki i brakiem chwytności dłoni nie ma ona bowiem żadnych możliwości wykonywania tej pracy.

Z tych samych powodów brak jest możliwości podjęcia pracy przez powódkę w wyuczonym zawodzie – jako sprzedawca. Również bowiem tam z niedowładem ręki nie ma możliwości wykonywania pracy.

Powódka jak wynika z wyżej przytoczonych okoliczności ma problemy z wykonywaniem podstawowych czynności takich jak mycie, ubieranie czy zjedzenie posiłku, trudno więc w ocenie sądu mówić o wykonywaniu pracy zawodowej.

Stanowisko sądu uzasadnia również fakt, że jak wynika z zeznań powódki poszukiwała ona zatrudnienia w hospicjum w T., gdzie odmówiono jej zatrudnienia z uwagi na brak możliwości wykonywania przez powódkę pracy.

Biorąc to pod uwagę – zdaniem Sądu- uznać należy, że stan zdrowia powódki będący wynikiem wypadku uniemożliwia powódce podjęcie pracy.

Powódka nadal ma niewładną rękę, wymaga też dalszego leczenia i rehabilitacji, przy czym zaznaczyć należy, że stan ten – jak wynika z opinii biegłych – jest stanem utrwalonym i nie ulegnie poprawie.

Biorąc to pod uwagę sąd uznał, że powódce należna jest renta w wysokości różnicy między zarobkami jakie powódka mogłaby osiągać gdyby nie uległa wypadkowi a dochodami jakie obecnie otrzymuje.

Z tych też powodów sąd ustalił rentę w wysokości 749,39 zł. miesięcznie płatną do 10-go każdego miesiąca.

Odsetki Sąd przyznał zgodnie z żądaniem powódki od dnia wniesienia pozwu.

W pozostałej części roszczenie o zadośćuczynienie i rentę Sąd oddalił jako niezasadne.

Sąd oddalił również roszczenie powódki o zapłatę kwoty 1.383 zł., której powódka domagała się z tytułu kosztów opieki którą sprawował nad nią jej syn P. W..

Nie ulega wątpliwości, że korzystanie z pomocy innej osoby i związane z tym koszty stanowią koszty leczenia w rozumieniu art. 444 §1 k.c. Legitymacja czynna w zakresie zadania zwrotu tych kosztów przysługuje poszkodowanemu niezależnie od tego kto sprawuje nad nim opiekę.

Jednakże przyjmuje się, że wysokość roszczenia przysługującemu poszkodowanemu, jeśli konieczna jest mu opieka osób trzecich obejmuje rozmiar utraconego przez tę osobę dochodu, którego rozmiar nie powinien przekraczać wynagrodzenia osoby mającej odpowiednie kwalifikacje do wykonywania takiej opieki.

Ponadto zgodnie z art. 6 k.c. ciężar wykazania tych okoliczności spoczywa na poszkodowanym.

W niniejszej sprawie jak wynika z zeznań syna powódki P. W., słuchanego w charakterze świadka, nie brał za opiekę nad matką żadnych pieniędzy, ani też jak podał nie uległy zmianie jego dochody w związku ze sprawowaną opieką.

Biorąc to pod uwagę Sąd uznał roszczenie powódki w tym zakresie za nieudowodnione.

Sąd pominął też dowód z zeznań przedstawiciela strony pozwanej wobec jego niestawiennictwa.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. biorąc pod uwagę stopień uwzględnienia roszczeń powoda oraz na podstawie §6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości wsparcie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu z dnia 28 września 2002r., (Dz. U. 2013.poz.490).

Powódka wygrała spór w 53% (żądanie wynosiło 73.183 zł., roszczenie uwzględniono do kwoty 38992,68 zł.).

Powódce należy się więc zwrot 53 % kosztów zastępstwa procesowego, opłaty od pozwu oraz zaliczki na poczet biegłego, a więc kwota 1135,99 zł.

Obowiązana jest natomiast ponieść na rzecz strony pozwanej zwrot kosztów procesu w wysokości 1.811.01zł.

Ostatecznie więc na rzecz strony powodowej zasądzono kwotę 675,02zł.

O kosztach sądowych pokrytych orzeczono w takim samym procencie.

Koszt opinii biegłych pokrytych tymczasowo z wydatków budżetowych wyniósł 2.142,17 zł. Powódka przegrała w 47 % więc zobowiązana jest uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Ząbkowicach Śląskich kwotę 1006,82 zł.

Pozwany zaś przegrał proces w 53%, obowiązany jest więc uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Ząbkowicach Śląskich kwotę 2.333,15 zł.

Na kwotę tę składa się kwota 1135,35 zł., (53% x2142,17) z tytułu kosztów wynagrodzenia biegłych pokrytych tymczasowo z wydatków budżetowych i 1197,80 zł., tytułem opłaty od pozwu i od rozszerzonego powództwa od której powódka była zwolniona. (2.410-1000=1410; 1410+1250=2.660; 2660x53%= (...),80).

Biorąc to pod uwagę Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.